

РЕШЕНИЕ

№ 6970

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9066** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на К. Ф. Д., гражданка на Република Г., ЛНЧ: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], РПЦ при ДАБ на МС, срещу Решение № УП-ОК14 от 30.08.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденката е отказано предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателката, редовно уведомена се явява лично, представлява се от адвокат Т.. От съда се иска да отмени оспорения административен акт, като административната преписка бъде върната на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона.

Ответникът – Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор К., който дава заключение за основателност на жалбата и в тази връзка моли съда да уважи същата, като отмени оспорения административен акт.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № 105450-3221/05.08.2021 г. на Дирекция „Миграция“ – МВР, СДВНЧ-С. и вх. № РД 09-1199/11.08.2021 г. на ДАБ при МС, подадена от жалбоподателката К. Ф. Д., гражданка на Република Г., ЛНЧ:[ЕГН], по народност: малинке, по вероизповедание: мюсюлманка, семейно положение – омъжена. С подадената молба тя е поискала международна закрила от българските власти. Личните ѝ данни са установени въз основа на подписана от нея декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и представен в оригинал паспорт. Чужденката е получила копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на френски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им се е подписала лично. Съставена е Е. дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2108110002. В ДАБ-МС е постъпило писмо с вх. № УП20629/28.09.2021 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, съгласно което ДАНС не възразява К. Ф. Д. да получи закрила, в случай, че отговаря на изискванията по ЗУБ /л.105/.

От административната преписка се установява следното: С жалбоподателката е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП-20629 от 13.08.2021г.

От приложения протокол се установява, че чужденката е напуснал легално Република Г. на 25.06.2021 г., с турска виза, положена в задграничния ѝ паспорт, с полет до И., Турция. След няколкоседмичен престой в И., чуждата гражданка е направила опит да премине българската граница с неистинска италианска карта за самоличност, с която се е сдобила в Турция. Молителката е била задържана от българските власти на 21.07.2021 г., след което е подала молба за закрила.

В хода на интервюто заявява, че е живяла в [населено място], Г., където понастоящем се намира цялото и семейство. От две години има сключен религиозен и граждански брак с М. Сума, гражданин на Г., около 30 годишен, с когото е живяла преди това на семейни начала от 18 годишна възраст. От връзката си с него има две деца – Ф. К., син на 9 години и Т. К., дъщеря на 5 години. Заявява, че след заминаването и от Г., децата и живеят при нейните родители, братя и сестри в [населено място]. Заявява, че има завършено средно образование, след което е учила една година в университет „А. Й.“, [населено място], специалност „Минно дело и геология“, но е прекъснала поради финансови причини, както и че в страната си не е работила. Мотивира молбата си за получаване на международна закрила със семейни проблеми, свързани с нейния съпруг, както и с твърдения за заплаха за живота и от непознати жени, според чиито разбирания тя следвало да бъде обрязана. Твърди, че година след сключване на брака и, нейният съпруг пожелал да си вземе втора съпруга, но тя не се съгласила с това негово решение. Съпругът и спрял да се интересува от нея, не и давал да работи, negliжирал я, докато е била болна. След като чужденката заявила на съпруга си, че желае да го напусне, съпругът и започнал да я бие и я заплашил, че ако това стане – ще я убие. В тази връзка не е подавала оплаквания в полицията, но е споделяла на своите родители и на родителите на съпруга си, но те не приели за сериозни тези нейни оплаквания. След този случай, тя взела децата си, като се преместила при свои роднини в село, където останала между 8 месеца и една година, като през последните

3-4 месеца, организираща заминаването си от страната. Уточнява, че не е напускала селото, а е организираща всичко по телефона, с помощта на семеен приятел, подпомогнал я финансово. Не желае да се завърне в страната си по произход заради съпруга си, защото ще има проблеми с него и се страхува. Същевременно молителката заявява, че е преследвана от жени, търсили я няколко пъти в дома и в [населено място], тъй като не е обрявана, а това било в противоречие с техните разбирания. В продължение на 6 месеца била търсена от тези жени, но съпругът и заявявал, че молителката не е у дома си. Молителката е заявила, че няма представа от къде тези жени са наясно, че тя не е обрявана. Излага нейни предположения, че някъде се води списък за това кои жени са обрявани и кои не. За този случай молителката заявява, че е подала оплакване в полицията, но всичко се решавало чрез парични суми, а който не разполага със средства – не му се обръща внимание. Заявява, че не е имала проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност, не е имала проблеми в официалните власти в държавата си по произход. Спрямо същата не е имало посегателства. Не е политически ангажирана. Относно твърденията за отправени заплахи, същата не е представила доказателства пред административния орган.

От така изложеното от молителката по време на проведеното интервю, административният орган е приел, че спрямо чужденката не е осъществено, визираното в ЗУБ „преследване“, релевантно за предоставяне на статут на бежанец, както и че от материалите по административната преписка не може да бъде направен извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В тази връзка е посочено, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в посочената законова норма понятие „основателни опасения от преследване“. Прието е още, че предвид бежанската история на чужденката не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочено е, че спрямо К. Ф. Д. не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. В тази връзка в хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Интервюиращия орган при ДАБ при МС, Справка с вх. № МД-397/17.08.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. Същата е подробно обсъдена от административния орган в оспорения административен акт, като е прието, че с оглед общата обстановка в Република Г. спрямо молителката не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидатката да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Общата обстановка в Република Г. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателката не е направила обосновани твърдения за осъществено спрямо нея или семейството и преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателката. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от

изявленията на чужденката по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателката не е била принудена да напусне Република Г. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо нея не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателката не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Както се посочи по-горе в обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в Република Г., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Интервюиращ орган при агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателката е видно, че същата не е била лично преследвана в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденката излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че тя е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната и по произход е по-добър стандарт за живот.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по

процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателката е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателката в хода на административното производство, противоречивата и бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателката за напускане на страната и по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо К. Ф. Д. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на

предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изцяло споделя изводите на административния орган, изложени във връзка с представената с административната преписка Справка с вх. № МД-397/17.08.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорващата (Република Г.), е видно, че законът в Република Г. предвижда наказание лишаване от свобода от 5 до 20 години и глоба, ако жертва на женско генитално осакатяване бъде тежко ранена или почине, ако жертвата почине в рамките на 40 дни след процедурата, наказанието е доживотен затвор или смърт. Правителството продължава да си сътрудничи с неправителствени и младежки организации в усилията им да изкоренят практиката на женско генитално осакатяване и да обучат здравните работници, държавните служители и общностите относно опасностите от въпросната процедура. От справката се установява още, че женското генитално осакатяване обикновено се разглежда като традиционна церемония по посвещение, която отбелязва прехода от момиче в жена, а някои общности гледат на тази практика като на акт, който увеличава шансовете на момичето за сключване на брак. Освен това в доклад на У. е посочено, че 56 % от генитално осакатените гвинеийски момичета на възраст между 0-14 години, попадат в най-обеднелите икономически домакинства. Предвид информацията, следва извода, че жалбоподателката не попада в никоя от посочените рискови профили – същата е зряла, омъжена жена, образована, с две деца и сравнително незатруднена финансово, живееща в столицата, подкрепяна е от своите родители които явно не споделят традиционните практики, разпространени в страната. Установява се още, че дори нейният съпруг не е бил съгласен същата да бъде подложена на такава интервенция.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Република Г. към настоящия момент, Съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в Република Г., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и противоречивото поведение на жалбоподателката, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето и. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Ф. Д., гражданка на Република Г., ЛНЧ: [ЕГН], с адрес: [населено

място], [улица], РПЦ при ДАБ на МС, срещу Решение № УП-ОК14 от 30.08.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденката е отказано предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ: